

ŐSZI LEVÉL

A MISKOLCI MINDSZENTI PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE

2010. MINDENSZENTEK

A SZENVEDŐ LELKEK

Volt idő, amikor a halál utáni élet kérdése élenként foglalkoztatta az átlagembert, mint ma. Különbőképpen, nem-teológiai könyvek jelentek meg, amelyek a klinikai halál állapotából visszatért, tehát a még nem meghalt emberek „visszaemlékezéseit”, „emlékeit” rendszereztek, majd tették közzé, sajátos értelmezés kíséretében. Ezek a könyvek akkor bestsellerek is lettek.

Hívő ember számára sem voltak érdektelenek ezek a könyvek. Isten ugyanis nem egy vak, sötétbe ugrást kíván meg a benne hívő embertől. Az evilági tapasztalatok nem gátolják, hanem elősegítik az ember hitét. A halál utáni élet „látomásairól” beszámoló könyvek pedig – ha nem is elégségesek ahhoz, hogy az örök életbe vetett hitünket megalapozzák – legalább nem mondanak ellent annak, amit mi a kinyilatkoztatásból tudunk, s amit Egyházunk tanítása szerint vallunk.

A „szenvedő lelkek” kifejezést a köznyelvben nem használjuk. Egyes számban talán még mondjuk is egyik-másik összetört, magányossá vált, rokonságá-

ban meg nem értett, gondolataiban sokat tépelődő emberre: ő egy „szenvedő lelek”. Többes számban történő használata azonban kizárólagosan egy túlvilági,

egy földi élet utáni állapotra, helyzetre vonatkozik, amelyet tisztítóhelynek, tisztító tűznek (purgatórium) nevezünk. Azon meghalt emberek lelkeinek másvilági állapota és helye ez, akik, bár nem súlyos bűn állapotában haltak meg, még nem elég „tiszták”, „készek” arra, hogy Isten színelátására, vagyis a mennyországba jussanak. „Lelkek”, mert a végső felátadás előtti állapotban

vannak, „szenvednek”, mert fáj nekik az, hogy bűneikkel megbántották a fölséges Istent. Bűneikre ugyan már bocsánatot kaptak, mert haláluk előtt kellően megbánták őket, de bűneik nyoma még ott van a lelkükön, a végtelen igazságosság alapján bűneikért járó büntetést pedig még el kell viselniük, le kell szenvedniük.

Jézusnak a dúsgazdagról és a szegény Lázárról elmondott példabeszédéből tudjuk, hogy a mennyország és a pokol között nincs átjárás. A mennyország az is-

teni boldogságnak az elmúlás veszélye nélküli birtoklása, a kárhozat pedig a gögből Istennek tudatosan nemet mondó, Isten irgalmával tudatosan szembehelezkedő embernek minden pozitívum nélküli, így remény nélküli állapota. A tisztítóhely nem a mennyország és a pokol között félúton lévő, valamiféle köztes állapot, ahová azok jutnának, akik se ide, se oda nem juthatnak. Minthogy a kárhozatból nincs tisztulás révén való szabadulás, ezért a tisztítóhelyet csak a mennyország „oldaláról” tekintve érthetjük meg.

A tisztítóhely tehát nem a mennyország és a pokol között félúton lévő állapot, hanem a mennyország „előszobája”. S miért a szenvedés, ha már úgyis az „előszobában” vagyok? Azért, mert éppen itt, a végtelen fölségű, szent Isten személyével színről színre való találkozás előtt döbbenek rá gyarlóságomra és méltatlanságomra. Nem Isten zár ki engem a vele való találkozásból! Én magam látom magamat – a mennyországból kiszüremkedő fényességben – tisztatlannak és alkalmatlannak, hogy színe elé lépjek. Ugyanakkor a mennyország abszolút közelsége (mondhatni érezhető „fénye”, „illata”, „zenéje”, egyszerű boldogsága) még jobban felfokozza vágyamat, hogy oda jussak. E két erő feszültsége okozza a tisztítóhelyen lévő lélek szenvedését. Valójában nem is szenvedés ez a szó megszokott értelmében, hanem bánat és vágyakozás. Olyan óriási bánat és vágyakozás, amelyet a nagy szentek szoktak volt érezni már földi életük során.

A szenvedő lelkekkel közösségben vagyunk: tagjai Krisztus Egyházának. Ahogy a mennyben lévő szentek alkotják a megdicsőültek egyházát, mi, akik még a földön élünk vagyunk a „küzdő” egyház, úgy a tisztítóhelyen lévőket „szenvedő” egyháznak nevezzük. Az egyháznak ez a három „csoportja”, „rétege” segíti, támogatja egymást. A tisztítóhelyen lévők nem tudják saját szenvedéseiket rövidíteni. Nemcsak azért, mert földi életük befejezésekor, vagyis halálukkal lezárult az érdemszerzés időszaka, hanem, mert ők maguk nem tartják magukat érdemesnek, hogy szenvedésük ideje lerövidüljön. Van azonban mégis egy lehetőség, egy segítség, amit elfogadhatnak, s amit szívesen el is fogadnak: ez a szentek közbenjárása, illetve a még a földi, „küzdő” egyházban lévő szeretteik imája. A szeretet ugyanis „határtalan”. Nincs, és nem is lehet „akadály” számára a halál, a tisztítóhely, s végképp nem a mennyország. Bárhol legyen is a megkeresztelt ember, tehát „Isten gyermeke”, segíthet, és kell is segítenie „testvéreinek”.

Talán e megfontolások elolvasása után érthetőbb lesz számunkra a felszólítás: imádkozzunk a szenvedő lelkekért! Ajánljunk fel értük szentmisét!

A halál, az evilág és a túlvilág közötti hatalmas fal, amely a legfájdalmasabban szakítja el egymástól azokat, akik szeretik egymást, így válik valamelyest átlátzóvá. A fájdalom pedig, amit e fal két oldalán éreznek azok, akik egymáshoz tartoztak, az imádság által enyhül igazán, s lesz a reménykedés boldog „szenvedése”.

Plébános atya

JUBILÁNS HÁZASOK ÜNNEPE

Mindszenti templom,

2010. november 14. vasárnap délelőtt 10,00 óra

Szokásunk szerint közös hálaadásra hívjuk a templomba azokat, akik ebben az évben tartják házasságkötésük jeles évfordulóját.

Kérjük, hogy a **jubiláns házaspárok** írassák föl nevüket és templomi házasságkötésük helyét és évét a sekrestyében, vagy a plébániai irodában. (Érdeklődni lehet telefonon is, napközben a 46/411-777-es telefonszámon).

„Várjuk az Isten napjának elérkeztét, amikor ez az egész külső világ, bármily szép legyen is, elpusztul, amikor az ég ellobban, és a föld eltűnik. El tudjuk a veszteséget szenvedni, mert tudjuk, hogy az csak a lepel szétszakadása. Tudjuk, hogy e látható világ elpusztulása csak a láthatatlan világ felkelte. Tudjuk, hogy amit látunk, csak mintegy válaszfal, mely Istent, Krisztust és szentjeit és angyalait rejti el előlünk. És mély komolysággal imádkozunk mindannak eloszlásáért, amit látunk, mert vágyódunk az után, amit nem látunk...”

Boldog J. H. Newman

ELHUNYT HOZZÁTARTOZÓ(I)M KERESZTNEVE,
AKI(K)ÉRT A SZENTMISÉT FELAJÁNLOM:

.....

Emlékezzél meg rólunk, Jézus, ég és föld Királya!

SZENTMISÉK AZ ÖSSZES ELHUNYTÉRT A MINDSZENTI TEMPLOMBAN

A miskolci Mindszenti templomban november hónap elején három alkalommal az összes elhunytért ajánlunk fel szentmisét.

Mindazok, akik nem tudnak külön szentmisét felajánlani halottaikért, kérjük, jöjjenek el, és vegyenek részt ezeken a szentmiséken, illetve azok valamelyikén. Kérjük, hogy elhunyt hozzátartozóik keresztnévét írják föl az itt alul letéphető papírszeletre. A szándékokat a szentmisék elején a templomban gyűjtjük össze.

Az összes elhunytért végzett szentmisék időpontjai:

2010. november 1-jén, hétfőn este 18,30 órakor

2010. november 2-án, kedden este 18.30 órakor

2010. november 6-án, szombaton reggel 7 órakor

A Mindszenti temető ravatalozójában
TEMETŐI ÁJTATMOSSÁGOT
tartunk

2010. november 1-jén, hétfőn este 1/2 6-kor.

IMÁDKOZZUNK ELHUNYT SZERETTEINKÉRT!

A temetőben sírjoggal rendelkezőknek figyelmébe ajánljuk,
hogy a **Temetői Rend**-et olvassák el,
és szükség esetén
fáradjanak be a gondnoki irodába adategyeztetésre.